

Arrest

nr. 65 827 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. QUIRYNEN en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2009 treedt verzoekster te Boom in het huwelijk met dhr. A.M.Z. (...), van Belgische nationaliteit.

Op 30 april 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van dhr. A.M.Z.(...).

Op 5 januari 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Uit het getuigschrift van 4 april 2011 van de gemeente Boom blijkt dat de echtgenoot van verzoekster sedert 10 januari 2011 is ingeschreven te K.(...) en verzoekster sedert 4 maart 2011 te A.(...)

Bij schrijven van 9 april 2011 stelt de echtgenoot van verzoekster dat hij nog steeds met verzoekster samenwoont.

Op 28 april 2011 worden twee negatieve verslagen van samenwoning opgesteld.

Op 28 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.I.O.(…), geboren te N.(…) op (…), van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater § 1, 4°: er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

De echtgenoot van betrokkene woont in de K.(…) te Boom sedert 10.01.2011. Hij staat in het Rijksregister aldaar ingeschreven als alleenstaande.

Betrokkene woont sedert 04.03.2011 in de A.(…) te Boom. Eerst was ze in het Rijksregister van ambtswege afgevoerd sedert 31.08.2010 en vanaf die datum staat ze als alleenstaande geregistreerd.

Op 09 april schrijft de echtgenoot van betrokkene een brief waarin hij zijn bezorgdheid uit over het feit dat de wijkagent hem en betrokkene niet konden aantreffen bij de ouders. Hij schrijft dat ze uit werken waren.

Het relatieverslag opgemaakt op het adres van betrokkene d.d. 27.04.2011 toont aan dat betrokkene er alleen woont. Er zijn enkel persoonlijke voorwerpen van haarzelf, niet van de echtgenoot. Hij zou bij zijn ouders wonen.

Het relatieverslag opgemaakt op het adres van de echtgenoot bevat het volgende: de echtgenoot was niet thuis, zijn ouders wel. De ouders beweren dat betrokkene en de echtgenoot reeds een jaar niet meer samenwonen en geen contact meer zouden hebben. Blijkbaar ontkent betrokkene dit.

In de woning zijn enkel persoonlijke goederen van de echtgenoot aanwezig, niet van betrokkene. Buurtonderzoek wijst uit dat betrokkene er nooit komt.

Bovendien heeft de echtgenoot aan de gemeente gemeld dat hij een kind heeft bij een illegale Marokkaanse dame (naam en adres vermeld in de fax van de gemeente d.d. 28.04.2011). Hij zou dit kind willen erkennen, maar moet nog de nodige documenten bezorgen.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“(…)”

Dat de Gemeente Boom evenwel een verkeerde beoordeling heeft gemaakt van een aantal feitelijke omstandigheden; dat aanvankelijk verzoekster, haar echtgenoot en zijn ouders allen gedomicilieerd waren op het adres A.(…) te Boom doch dat dit eigendom verkocht werd aan derden.

Dat vervolgens met de opbrengst van deze verkoop een bouwterrein werd aangekocht, door de echtgenoot van verzoekster en zijn ouders in onverdeeldheid, en ook een woning werd opgericht te

Boom, K.(...), waar zijn ouders nu wonen op de eerste verdieping en de Heer Z.A.M.(...) op de 2de verdieping.

Dat het appartement van de 2de verdieping nog niet afgewerkt is en ook verzoekster intrek aldaar zal nemen na afwerking; dat ondertussen tijdelijk door verzoekster een appartement werd gehuurd op het adres A. (...) te Boom waar de facto ook de Heer Z.A.M.(...) nog verblijft met zijn echtgenote totdat het nieuwbouwapartement zal beschikbaar zijn.

Dat deze verwarrende toestand reeds bij brief dd. 9 april 2011 door verzoekster en haar echtgenoot ter kennis werd gebracht van de Gemeente Boom doch dat uit de relatieverslagen blijkt dat noch verzoekster noch haar echtgenoot op ernstige wijze zijn verhoord en/of gehoord door de betrokken ambtenaren.

Dat noch verzoekster noch haar echtgenoot ooit zijn uitgenodigd voor verhoor waardoor uiteraard dit misverstand is kunnen ontstaan.

Dat er nooit tussen verzoekster en haar echtgenoot een relatiebreuk is ontstaan en de GEMEENTE BOOM dit beweerde feit, quod non, heeft afgeleid uit een slechte communicatie; dat de verwijzing naar een voorheen geboren kind evenmin relevant is daar dit tot op heden niet-erkend is, inmiddels 2 jaar oud is en een eventuele betwisting van afstamming dateert van een periode vooraleer de Heer Z.A.M.(...) was gehuwd met verzoekster.

Dat verzoekster sedert 20.10.2010 beschikt over een arbeidsovereenkomst met het bedrijf RITMO Dienstencheques als werkgever.

Dat terzake in hoofde van verzoekster de intentie leeft om bij beschikbaarheid van het gebouw haar domicilie te nemen op het adres K.(...) te Boom en tot op heden de leefgemeenschap van haar huwelijk steeds heeft voortgeduurd.

Aangezien zodoende verzoekster de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur opwerpt en meer bepaald de schending van de materiële motiveringsplicht.

Aangezien tevens verzoekster de schending van de hooplicht inroept in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechtszekerheids- en vertrouwensbeginselen.

Aangezien verzoekster in dit dossier ook zelf gehoord wil worden.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 april 2009 een aanvraag tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, met name in functie van haar echtgenoot. Op 5 januari 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Verzoekster betwist geenszins in haar verzoekschrift dat zij haar verblijfsrecht heeft verkregen in functie van haar huwelijk met haar echtgenoot. Bovendien bevestigt verzoekster in de uiteenzetting van haar verzoekschrift de vaststelling van verweerder dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer op hetzelfde adres gedomicilieerd waren. Verzoekster stelt echter dat er nog steeds sprake is van een gezamenlijke vestiging aangezien de echtgenoot van verzoekster de facto nog steeds op hetzelfde adres verblijft als verzoekster en dat zij de intentie heeft om zich bij beschikbaarheid van het nieuwbouwappartement samen met haar echtgenoot op dat adres te vestigen. Verzoekster meent dat het schrijven van haar echtgenoot van 9 april 2011 de situatie zoals zij deze uiteenzet in haar verzoekschrift reeds ter kennis zou hebben gebracht aan verweerder. In dit schrijven staat echter enkel dat verzoekster en haar echtgenoot altijd in Ad.(...) te Boom hebben gewoond. Uit de gegevens uit het Rijksregister blijkt echter dat verzoekster sedert 4 maart 2011 als alleenstaande staat geregistreerd, wonende te An.(...). Ook de vaststellingen van het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging van 27 april 2011 bevestigen dit gegeven. Hierbij werd vastgesteld dat er enkel persoonlijke voorwerpen voor haarzelf aanwezig waren in de woning en dat ze er alleen woont. De loutere bewering in het verzoekschrift dat haar man de facto op hetzelfde adres zou hebben verbleven kan deze vaststellingen niet weerleggen. Ook de verklaringen van de ouders van de echtgenoot van verzoekster dat betrokkenen sedert een jaar geen contact meer zouden hebben met elkaar en de vaststelling dat er op het verblijfsadres in de K(...)straat te Boom, van haar echtgenoot geen persoonlijke voorwerpen van haar aanwezig zijn weerleggen de vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet. Verweerder is op basis van deze gegevens niet kennelijk onredelijk tot het besluit gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestond tussen verzoekster en haar echtgenoot. Deze vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestond tussen verzoekster en haar echtgenoot volstond om toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De stukken die verzoekster ter terechtzitting neerlegt en welke moeten aantonen dat er op heden wel sprake is van een gezamenlijke vestiging, waren niet aan de administratie bekend zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Hoe dan ook tonen deze stukken welke een indicatie bevatten dat er op heden opnieuw sprake is van een gezamenlijke vestiging niet aan dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen sprake was van een gezamenlijke vestiging. Zo blijkt immers uit de verklaring van de schoonouders van verzoekster dat deze stellen: “de zogenaamde ruzie is bijgesteld”. Dit wijst erop dat er voordien wel degelijk problemen waren. De neergelegde stukken zijn niet van dien aard dat zij de onredelijkheid of de onwettigheid van de motieven van de bestreden beslissing kunnen aantonen.

Verzoekster toont niet aan dat het determinerend motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onjuist is. De kritiek op een overtollig motief betreffende het eventuele kind van de echtgenoot van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Noch een schending van de motiveringsverplichting, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel worden door verzoekster aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen

kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). *In casu* vloeit de bestreden beslissing voort uit artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster meermaals in de mogelijkheid werd gesteld haar argumenten aan verweerder ter kennis te brengen. Zo heeft verzoekster samen met haar echtgenoot een brief aan verweerder gestuurd op 9 april 2011 waarin zij stelt altijd met haar echtgenoot en zijn ouders te hebben gewoond in de Ad(...)straat te Boom tijdens de bouwperiode. Op 27 april 2011 werd verzoekster aangetroffen door de lokale politie tijdens de controle van de werkelijke verblijfplaats in de An(...)straat te Boom. Niettegenstaande verzoekster in haar brief van 9 april 2011 beweerde in de Ad(...)straat te wonen, ontkent zij niet in de An(...)straat te wonen, doch verklaarde zij nu dat hun appartement nog niet af was en dat ze ongeveer twee maanden later bij haar echtgenoot zou intrekken. Verzoekster toont niet aan welke gegevens zij nog aan het bestuur zou hebben meegedeeld, zodat zij ook niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel.

Wat de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel betreft wijst de Raad er op dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster in haar concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Evenmin toont verzoekster dit aan. Ook toont verzoekster geen vaste gedragslijn aan van de verweerder, waarvan deze *in casu* afgeweken zou zijn. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert wijst de Raad er op dat het rechtszekerheidsbeginsel een beginsel is dat uit een rechtsstaat voortvloeit dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekster geeft niet aan welke verwachtingen door het bestuur werden gecreëerd en niet werden ingelost. Gezien verzoekster aldus verzuimt *in concreto* aan te tonen op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden, is het middel wat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel betreft, onontvankelijk.

Het enig middel van verzoekster is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

De griffier,

A. VAN DOORSLAER

wnd. voorzitter,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

J. CAMU